

Sygn. akt IV U 1464/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Kurowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Alina Dziarkowska

po rozpoznaniu w dniu 04 kwietnia 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy E. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania E. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 5 sierpnia 2016 r. nr (...)

I. umarza postępowanie w części dotyczącej uwzględnienia do ogólnego stażu pracy okresu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 20.06.1994 r. do dnia 31.08.1995 r.,

II. zmienia zaskarżoną decyzję i zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. do ponownego ustalenia wysokości emerytury E. B. przy przyjęciu, że w okresie od 01.08.1977 r. do 31.01.1979 r. zarobki wnioskodawczyni stanowiły kwotę 2800 zł miesięcznie,

III. oddala odwołanie w pozostałej części.

/-/ SSO B. Kurowska

Sygn. akt IV U 1464/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 05 sierpnia 2016 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział O., po rozpatrzeniu wniosku **E. B.** z dnia 26 lipca 2016 roku przyznał emeryturę od dnia 01 lipca 2016 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Zgodnie z przepisem art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. 2016 r. poz. 887) do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat od 1981 r. do 2015

r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 82,94%. Podstawa wymiaru obliczona została przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 82,94% oraz kwoty bazowej 3408,62 zł i wynosi 2827,11 zł. Do ustalania wysokości emerytury zakład uwzględnił okresy: składkowe 28 lat 6 miesięcy i 7 dni oraz nieskładkowe 7 lat i 20 dni. Wysokość emerytury obliczono na kwotę 2004,04 zł. Natomiast zgodnie z przepisem art. 26 cytowanej ustawy podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne (z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 149662,25 zł) oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek (272274,09 zł) i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze życie (235,20 miesięcy), dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Tak wyliczona emerytura wynosi 1 793,95 zł. Następnie organ dokonał obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 183, zgodnie, z którym wysokość emerytury dla osób, które wiek uprawniający do emerytury osiągnęły w 2014 r. stanowi 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 cytowanej ustawy oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy i wynosi 1 835,97 zł. Wysokość świadczenia po potrąceniach do wypłaty wynosi 1 528,73 zł.

Ubezpieczona E. B. w dniu 24 sierpnia 2016 roku odwołała się od powyższej decyzji, wnosząc o doliczenie nieuwzględnionych przez organ rentowy przy ustalaniu wysokości emerytury składników wynagrodzenia: premii kwartalnych i 13 pensji w latach od 1974 do 1980 r. oraz nie zaliczenie do okresu składkowego okresu prowadzenia działalności gospodarczej od 01 września 1994 r. do 31 sierpnia 1995 r. Odwołująca powołała się w uzasadnieniu pisma na dokumenty zgromadzone w aktach emerytalnych oraz wniosła o przesłuchanie zawnioskowanych świadków.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że po ponownym przeanalizowaniu sprawy organ decyzją z dnia 25 sierpnia 2016 r. przeliczył kapitał początkowy, a następnie emeryturę ubezpieczonej, a przy ustaleniu wysokości świadczenia uwzględnił do stażu pracy okres prowadzenia działalności gospodarczej od dnia 20 czerwca 1994 r. do 31 sierpnia 1995 r. Jednocześnie organ wskazał, że w zakresie przyjęcia wynagrodzeń osiągniętych w latach 1974-1980 w trakcie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w O. przyjął zarobki wynikające z angaży, jednakże dokumentacja ta nie precyzuje wysokości osiągniętych premii oraz trzynastej pensji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawczyni E. B., urodzona w dniu (...), w dniu 26 lipca 2016 r. złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Wnioskodawczyni świadczyła pracę w:

- w okresie od 01 lutego 1973 r. do 31 maja 1973 r. w Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w O. w Wydziale Organizacyjno-Prawnym w charakterze pracownika umysłowego,
- w okresie od 01 października 1974 r. do 31 stycznia 1989 r. w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku st. referenta, w okresie od 27 maja 1982 r. do 15 października 1987 r. wnioskodawczyni przebywała na urlopie wychowawczym,
- w okresie od 20 czerwca 1994 r. do 31 sierpnia 1995 r. była objęta ubezpieczeniem społecznym, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą,
- w okresie od 04 października 1995 r. do 01 stycznia 1997 r. ubezpieczona była zarejestrowana, jako osoba bezrobotna w tym, że w okresie od 05 października 1995 r. do 09 grudnia 1996 r. uprawniona była do zasiłku,
- w okresie od 02 stycznia 1997 r. do 25 lipca 2016 r. w (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w O., do 31 maja 1997 r. na stanowisku referenta ds. windyacji, a od 01 czerwca 1997 r. na stanowisku księgowej,

W świadectwie pracy z dnia 31 stycznia 1989 r. Przedsiębiorstwo (...) wskazano, iż na ostatnim stanowisku pracy uzyskiwała wynagrodzenie w wysokości 29 500 zł wg 12 kategorii zaszergowania, 10% z tytułu wysługi lat oraz kwartalne premie uznaniowe.

Zgodnie z angażem z dnia 01 października 1974 r. wynagrodzenie skarżącej od dnia 01 października 1974 r. wynosiło 1 900 zł plus premia.

Zgodnie z angażem z dnia 29 kwietnia 1975 r. od dnia 01 maja 1975 r. wnioskodawczynie otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 2 300 zł plus premia.

Zgodnie z angażem z dnia 31 lipca 1976 r. od dnia 01 sierpnia 1976 r. wnioskodawczynie otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 2 500 zł plus premia.

Zgodnie z angażem z dnia 30 lipca 1977 r. od dnia 01 sierpnia 1977 r. wnioskodawczynie otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 2 800 zł.

Zgodnie z angażem z dnia 01 lutego 1979 r. r. od dnia 01 lutego 1979 r. wnioskodawczynie otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 3 100 zł plus premia.

Zgodnie z § 2 „Zasad wynagradzania pracowników umysłowych w budownictwie” stanowiącym załącznik nr 2 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie: kierownictwo przyznaje pracownikom umysłowym kwartalne premie z funduszem premiowego w przypadkach i według zasad określonych w regulaminie premiowania, stanowiącym część III niniejszego załącznika”. Zgodnie ze wskazanym ramowym regulaminem premiowania pracowników umysłowych, a mianowicie § 3 i 4, premia przyznawana dla poszczególnego pracownika nie mogła przekroczyć 25% jego kwartalnego wynagrodzenia podstawowego, nadto miała charakter uznaniowy i przy ustalaniu należało uwzględnić osobisty wkład pracownika w osiągnięciu dobrych wyników rzeczowych i ekonomicznych, w tym właściwe rozliczenie i jakość wykonywanych robót.

Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w W. – podmiot, który jako następcą prawny przejął akta osobowe pracowników Przedsiębiorstwa (...) - nie posiada w zbiorach archiwalnych list płac z okresów pracy wnioskodawczynie 1974-1979.

Z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawionego przez (...) S.A. w W. wynika, iż wnioskodawczynie otrzymywała następujące wynagrodzenie:

- a) w 1980 r. w łącznej wysokości 48 918,00 zł,
- b) w 1981 r. w łącznej wysokości 79 551,00 zł,
- c) w 1987 r. w łącznej wysokości 61 377,00 zł,
- d) w 1988 r. w łącznej wysokości 451 380,00 zł,
- e) w 1989 r. w łącznej wysokości 37 655,00 zł.

Ww. kwoty wynagrodzeń obejmują wypłacane przez pracodawcę w tym czasie premie, tj. zaświadczenie odzwierciedla wszystkie informacje wynikające z kartotek płacowych zachowanych przez następcę pracodawcy skarżącej.

Wnioskodawczynie z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) otrzymywała wynagrodzenie zasadnicze, ponadto przysługiwać jej mogła premia przyznawana według regulaminu premiowania pracowników umysłowych.

W okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) przyznawana premia miała charakter uznaniowy, a w świadczonej przez ubezpieczoną pracy ewentualne nieprawidłowości lub inne przewinienia pracownicze mogły skutkować zmniejszeniem premii przysługującej ubezpieczonemu za dany kwartał.

Zarówno wysokość przysługujących ubezpieczonej premii, trzynastych pensji, czy innych dodatków była zmienna.

(dowód: akta emerytalne ZUS: wniosek o E z dn. 26.07.2016 r. – k. 1-8, świadectwo pracy z dn. 25.07.2016 r. – k. 9, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z załącznikiem – k. 10-12, akta kapitałowe ZUS: zaświadczenie Archiwum Państwowego z dn. 24.01.2001 r. – k. 3, świadectwo pracy z dn. 31.01.1989 r. – k. 4, angaż z dn. 01.10.1974 r. – k. 5, angaż z dn. 29.04.1975 r. – k. 6, angaż z dn. 31.07.1976 r. – k. 7, zaświadczenie ZUS z dn. 25.11.2003 r. – k. 9, zaświadczenie UP w O. z dn. 05.08.2003 r. – k. 10, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 11, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 12, akta pracownicze k. 28 akt sprawy: angaż z dn. 30.07.1977 r., kartoteki wynagrodzeń – k. 40 akt sprawy, Układ Zbiorowy w Budownictwie – k. 51, częściowo przesłuchanie świadków: M. B., A. D., H. O., W. S. – nagrania rozpraw z dnia 04.04.2017 r. oraz 05.01.2017 r.)

W dniu 05 sierpnia 2016 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział O., po rozpatrzeniu wniosku E. B. z dnia 26 lipca 2016 roku przyznał emeryturę od dnia 01 lipca 2016 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

(dowód: decyzja z dn. 05.08.2016 r. – k. 18-20, karta przebiegu zatrudnienia z dn. 05.08.2016 r. – k. 17 akt emerytalnych ZUS)

Decyzją z dnia 25 sierpnia 2016 r., znak: (...) organ rentowy dokonał przeliczenia emerytury wnioskodawczynie, w której przy ustaleniu wysokości świadczenia uwzględnił do stażu pracy okres prowadzenia działalności gospodarczej od dnia 20 czerwca 1994 r. do 31 sierpnia 1995 r.

(dowód: decyzja ZUS z dn. 25.08.2016 r. – k. 24-25 akt emerytalnych ZUS)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. 2016 r. poz. 887) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Wnioskodawczynie E. B. domagała się zaliczenia do podstawy wymiaru świadczenia premii regulaminowych kwartalnych otrzymywanych w latach 1974-1980 oraz trzynastych pensji, nadto doliczenia do stażu ubezpieczeniowego okresu prowadzenia działalności gospodarczej w okresie od 01 września 1994 r. do 31 sierpnia 1995 r. W ocenie organu rentowego składki od tych świadczeń nie mogły zostać przyjęte do podstawy wymiaru świadczenia, albowiem brak jest dokumentów potwierdzających ich wypłatę w wskazanych przez odwołującą okresach oraz faktyczną ich wysokość. Natomiast w zakresie wniosku o doliczenia do stażu okresu prowadzenia działalności gospodarczej, wniosek ten Zakład uwzględnił wydając w dniu 25 sierpnia 2016 r. decyzję o przeliczeniu emerytury wnioskodawczynie, w której przy ustaleniu wysokości świadczenia uwzględnił do stażu pracy pełen okres prowadzenia działalności gospodarczej przez skarżącą, tj. od dnia 20 czerwca 1994 r. do 31 sierpnia 1995 r. Jeśli organ rentowy w

toku postępowania sądowego w nowej decyzji uwzględni częściowo odwołanie wnioskodawcy od wcześniejszej decyzji, to sąd odwoławczy obowiązany jest do umorzenia postępowania w tym zakresie na podstawie art. 477¹³ k.p.c., co też Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu uczynił w punkcie I wyroku.

Odwołująca w postępowaniu wskazała także, że w okresie od 1977 - 1978 r. jej wynagrodzenie było przedmiotem podwyżek płac, które nie zostały uwzględnione przez organ. Okoliczność ta ostatecznie została potwierdzona (a następnie przyznana przez organ) treścią angażu z dnia 30 lipca 1977 r., z którego wynika, iż od dnia 01 sierpnia 1977 r. do 31 stycznia 1979 r. wnioskodawczyni otrzymywała wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 2 800 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i w punkcie II orzeczenia zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. do ponownego ustalenia wysokości emerytury wnioskodawczyni przy przyjęciu, że w okresie od 01 sierpnia 1977 r. do 31 stycznia 1979 r. zarobki skarżącej stanowiły kwotę 2 800 zł miesięcznie.

W pozostałym zakresie Sąd uznał, że roszczenie wnioskodawczyni nie znajduje uzasadnienia.

Wskazać w pierwszej kolejności należy, że w myśl uregulowań § 21 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe, środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty, są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem i utartą praktyką w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty a także kapitału początkowego określone w § 21 cytowanego rozporządzenia (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r., sygn. akt II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342). W postępowaniu sądowym mogą być, więc przeprowadzone dowody z innych dokumentów niż wymienione w § 21 rozporządzenia. W sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w postępowaniu sądowym zgodnie, zatem z treścią art. 473 k.p.c. nie stosuje się także przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu z zeznań świadków i przesłuchania stron. W postępowaniu przed sądem, także wówczas, gdy przedmiotem sporu jest podstawa wymiaru świadczeń ubezpieczeniowych, fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie mogą być dowodzone wszelkimi dostępnymi środkami, a do sądu należy ocena ich wiarygodności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 04 marca 1997r., sygn. akt III AUa 105/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku III AUr 294/93).

Sąd przeprowadził postępowanie w sprawie dopuszczając dowód z zeznań świadków oraz treści dokumentu „Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie” na okoliczność wysokości osiąganego przez wnioskodawczynię wynagrodzenia oraz jego składników.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd Okręgowy przyjął, iż skarżąca nie udowodniła faktu otrzymywania kwartalnej premii oraz trzynastego wynagrodzenia oraz wysokości wskazywanych przez nią ww. składników wynagrodzenia. W tym zakresie jej stanowiska nie potwierdziły zeznania świadków: M. B., H. D., H. O., W. S.. Wprawdzie wszyscy zeznający w sprawie świadkowie przyznali, że przysługiwały ubezpieczonej takie składniki wynagrodzenia jak: stawka zasadnicza miesięczna, dodatek za wysługę lat, premia regulaminowa, jednakże żaden ze świadków nie był w stanie określić wysokości ww. składników wynagrodzenia, a nadto zeznania potwierdzały, że premia kwartalna nie miała charakteru stałego i była świadczeniem uznaniowym. Świadczenie podali, że składnik ten był zmienny, zależny od tzw. wypracowania, którego wysokość ustalona była przez kadrę zarządzającą, a prawa do premii w sytuacjach określonych można było zostać pozbawionym. Świadek H. D. wskazała natomiast, że wysokość premii wahała się od 15% do około 30 %, gdyż na stanowisku ubezpieczonej była „na pewno ponad 30%”. Świadek

H. O. podobnie wskazała, że wysokość premii wahała się pomiędzy 10% a 30%, ale można było jej pozbawić, a nadto miała charakter wynikowy – zależna od przerobu.

Na podstawie zeznań świadków zatrudnionych ze skarżącą nie można było, zatem ustalić w sposób jednoznaczny i wiarygodny wysokości dodatków do wynagrodzenia zasadniczego takich jak premia regulaminowa. Zeznania świadków potwierdzają jedynie, że ww. składniki były ubezpieczonej wypłacane, jednakże zeznania w tym zakresie były ogólne i fragmentaryczne, co wynikało nie tylko z trudności związanych z odtwarzaniem zdarzeń z przeszłości, ale też z domeny wskazywanych przez wnioskodawczynię składników wynagrodzenia. Składniki te są, bowiem zmienne i określane indywidualnie wobec każdego pracownika, przez to trudne do odtworzenia bez dokumentacji płacowej. Zatem niewielki walor dowodowy posiadało przyznanie przez świadków uzyskiwania przez ubezpieczonego wynagrodzenia z ww. składnikami w sytuacji, gdy nie można na ich podstawie ustalić konkretnych kwot.

Wysokości spornych składników wynagrodzenia nie odzwierciedlają również dokumenty zgromadzone w sprawie. Analiza akt osobowych ubezpieczonej - angaży, umów o pracę i innych pism - nie pozwoliła na ustalenie wysokości spornych składników wynagrodzenia. Odnosząc się natomiast jeszcze raz do dowodów z zeznań świadków, mają charakter jedynie hipotetyczny, a zatem one również nie mogły być podstawą do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury zgodnie z wnioskiem odwołującego.

Dla ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek, zgodnie z ugruntowanym już w tej mierze orzecznictwem sądów powszechnych koniecznym jest wykazanie faktycznych zarobków, nie ich średniej czy hipotetycznej wysokości, a nadto wykazanie, iż od konkretnej wnioskowanej kwoty były odprowadzone składki na ubezpieczenie społeczne. Powyższemu obowiązkowi ubezpieczona nie sprostała. Podkreślić należy także, iż w żadnym wypadku nie jest możliwe przyjęcie zgodnie z żądaniem ubezpieczonej premii regulaminowej w wysokości nawet 10%, albowiem byłoby to wyliczenie absolutnie nierzetelne, nadto całkowicie uznaniowe, któremu odmówić należałoby waloru wiarygodności z powodu braku jakichkolwiek danych o konkretnych kwotach, w jakich w poszczególnych miesiącach pracy składniki te były wypłacane - nie zachowała się dokumentacja płacowa za ten okres, natomiast zeznania świadków były zbyt ogólnikowe, aby mogły stanowić miarodajny dowód w sprawie.

Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem udowodniany może być wszelkimi środkami wynikającymi z przepisów działu III rozdziału 2 k.p.c. (tak: wyrok SN z dnia 14 czerwca 2006r., I UK 115/06, wyrok SN z dnia 25 lipca 1997r., II UKN 186/97, OSNAPiUS 1998 nr 11, poz. 342). Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1997r. II UKN 271/97). Stąd okoliczności, od których uzależnione są wartość kapitału początkowego i wysokość emerytury, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Jednakże muszą to być dowody, ukazujące rzeczowe i konkretne dane.

W ocenie Sądu Okręgowego przyjęcie do wysokości wynagrodzenia zasadniczego z lat 1974-1980 premii regulaminowej i trzynastej pensji, na podstawie zeznań świadków, stanowiłoby jedynie próbę odtworzenia sytuacji zbliżonej do stanu faktycznego. Gdy tymczasem winna być ona zbieżna z rzeczywistym stanem rzeczy, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 lipca 2007 r. w sprawie o sygn. I UK 36/07. Sąd ten również wskazał na brak możliwości przeliczenia wysokości emerytury w oparciu o jakąś hipotetyczną uśrednioną wielkość premii uzyskiwanej przez ubezpieczonego, wywiedzioną z wysokości premii wypłaconych innym pracownikom. Stwierdził również, że dla celów obliczenia wysokości emerytury niezbędne są pewne dane, co do wysokości dochodów ubezpieczonego stanowiących podstawę obliczenia wysokości świadczeń emerytalnych. Wprawdzie w postępowaniu cywilnym sąd nie jest związany takimi ograniczeniami w dowodzeniu, jakie odnoszą się do organu rentowego w postępowaniu rentowym, jednak ustalenia dokonywane przez sąd muszą być oparte na konkretnych dowodach. W przypadku takiego składnika wynagrodzenia, jakim np. jest premia, konieczne jest istnienie dowodów potwierdzających bez wątpliwości okoliczności wypłacenia premii oraz jej wysokość (analogicznie jest w przypadku innych składników wynagrodzenia).

Dla poczynienia wiarygodnych ustaleń faktycznych konieczne jest ustalenie wysokości zarobków w sposób precyzyjny i pewny i to na ubezpieczonym spoczywa obowiązek przedłożenia w organie rentowym dokumentów niezbędnych nie tylko do przyznania prawa do świadczenia, ale również mających wpływ na jego wysokość (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2001 r. II UKN 297/00). Z obowiązku powyższego w przedmiotowej sprawie ubezpieczona się nie wywiązała, wobec czego Sąd Okręgowy uznając jej odwołanie w tym zakresie za niezasadne oddalił je na mocy art. art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., o czym orzekł w punkcie III wyroku.

/-/ SSO B. Kurowska